

kunde være Trang til at faae en Forøgelse af Gæstgiveriernes Antal. Det kan ogsaa godt være, at de nuværende ere gode Gæstgiverier, saa at de tilfredsstille de Krav, der kunne stilles; men det kan være, naar der er gaaet en Aarrække, at de ikke længere tilfredsstille disse Fordringer, og at det derfor vilde være høist ønskeligt, at der blev oprettet nye Gæstgiverier. Allerede af den Grund er det vistnok betænkeligt ganske at stille Gæstgiverierne ved Siden af Værtshusholdene. Der er en anden Grund, som gjør det endnu mere betænkeligt, og som Lovforslaget har havt sin Opmærksomhed henvendt paa. Man kunde jo søge at begrænse og indskrænke Gæstgiveriernes Antal paa den Maade, at naar En, der har Borgerskab som Gæstgiver, dør, reiser bort eller neblægges sin Forretning, skulde Gæstgiveriet neblægges; men det kan selvsølgelig ikke gaa an. For at nævne et Exempel kunde det naturligvis slet ikke gaa an, om man her i Kjøbenhavn vilde begrænse Hotellernes Antal paa den Maade, at der blev lidt færre, end der nu er. Der kan naturligvis ogsaa tænkes en anden Ordning, at man satte Antallet netop til det, det nu er, men derved forandredes Forholdet ikke; thi der vilde komme en Tid, hvor ogsaa dette Antal vilde være for lille. Jeg vil tage det, der ligger tydeligt for. Dersom man vilde sætte Antallet her i Kjøbenhavn noget ringere, end det nu er, kunde det ikke gaa an at sige, at, naar den og den Gæstgiver dør eller forsvinder, skal Gæstgiveriet neblægges. Jeg kan som Exempel nævne det Tilfælde, atieren eller Brugeren af Hotel d'Angleterre døde; i dette Tilfælde eies det af et Aktieselskab, men det forandrer ikke Sagen, vi kunne finde andre store Hoteller, hvor dette ikke er Tilfældet. Da kunde naturligvis Ingen sige, at det var en fornuftig Ordning strax at bestemme, at dette Hotel skulde neblægges og bruges til andre Ting. Der maa altsaa træffes Forholdsregler for at forebygge den Slags Ulemper, og det har Lovforslaget ogsaa forudsat, idet det nemlig gaar ud fra, at for saadanne Tilfældes Styld skal man iforveien betegne de Gæstgiverier, som man tror, det vilde være heldigt at opretholde. Jeg tror, at det er en overmaade farlig Vej at komme ind paa. For det Første er det ikke let muligt iforveien at betegne de Gæstgiverier, som kunne have en saadan Karakter, thi fordi et Gæstgiveri eller Hotel i Diebliffet har en saadan Karakter, og man kunde ønske, at det vedblivende maatte bestaa, er der jo Ingen, der ved, hvorledes det vil gaa om en længere Aarrække, og fordi det maasse i Diebliffet er slet og daarligt passet, saa at man ikke har nogen Interesse for det, kunde det maasse være, at det om adskillige Aar fortjente at opretholdes, og derfor vil det, iforveien at betegne Gæstgiverier, være i og for sig misligt og betænkeligt. Men der er en anden Ting, som gjør det endnu mere betænke-

ligt at gaa den Vej, idet man derved vil give reelle Privilegier til vedkommende Eiendom til Forurettelse for andre, der maasse kunne være ligesaa vel kvalificerede til at blive opretholdte, og til stor Skade for Almenheden. Sidst har man bestræbt sig for at udrydde saadanne reelle Privilegier, og uagtet det ikke kaldes saaledes i dette Tilfælde, vil dog Enhver se, at Forholdet snart vil antage en saadan Karakter, og at det meget let kan medføre alle de Ulemper, som den Art Privilegier have. I den Henseende kunde det maasse ikke være uanseligt at træffe andre Bestemmelser, som jeg imidlertid ikke i dette Diebliff skal komme ind paa. Jeg skal kun tillade mig at fremhæve, at hvad jeg her har sagt om Bevarengen af enkelte Gæstgiverier, som Lovforslaget ogsaa har antydnet, gjælder tilbøls ogsaa om Bevarelsen af enkelte Værtshushold, forsaavidt som disse Værtshushold knyttede sig til bestaaende større Anlæg, særlig til Forlystelsesetablissementer, paa hvilke der undertiden er anvendt store Bekostninger. Der behøver jeg maasse heller ikke at henlede de ærede Herrer's Opmærksomhed paa Exempler, som ligge overordentlig nær f. Ex. her fra Kjøbenhavns nærmeste Omegn, hvor der findes ikke saa Etablissementer, som det selvsølgelig aldeles ikke kunde gaa an at sige skulde neblægges, fordi vedkommende Eier døde; men at give dem en vedvarende Ret til at bestaa, vilde for disses Vedkommende have de samme uheldige Egenstaber, som jeg nys nævnte, det vilde have, hvis man gav Hoteller et saadant Privilegium ved at nævne dem. Ved Bestemmelser i Loven vil det ialtsald ikke være umuligt at rette den Sort Ulemper, men det forekommer mig ganske vist at være absolut nødvendig, at man tager det under Overveielse og kommer ind paa at gjøre nogle Forandringer paa dette Punkt. — Jeg skal ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at der i det andet Thing er indbragt et Lovforslag, som ligeledes dreier sig om Loven af 23de Mai 1873 og gaar ud paa at indføre nogle Forandringer i den. Disse to Lovforslag staa ganske vist ikke i nogen absolut Forbindelse, men det vilde formentlig være ret naturligt, at man under Et kom til at behandle disse to Lovforslag, og at det, da det andet lille Lovforslag, hvis jeg ikke tager feil, allerede har været til 2den Behandling i det andet Thing, og det i saa Fald meget snart kan naae til os, vilde være naturligt, om man tog det under Behandling sammen med det, vi i dette Diebliff forhandle, for at det kunde komme til at danne en Enhed dermed. — Det er en Selvsølge, at jeg varmt skal anbefale det høie Thing at tage det foreliggende Lovforslag under den næste Overveielse.

Indenrigsministeren (Steel): Det forekommer mig, at den ærede Landsthingsmand mente, at Ministeriet havde givet Loven af 1873